

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 4To/97/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222010277  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1222010277.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Michala Kačániho, PhD. a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného R. U., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I z 21.05.2025 sp. zn. B2-31T/32/2022, na verejnom zasadnutí konanom 04. septembra 2025 takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému  
..., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom W., R. XX, prechodne bytom U., D. XX, na slobode,

u k l a d á

podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, s ú h r n ý trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, súd spolu s uložením súhrnného trestu z r u š u j e výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nitra z 31.05.2024 sp. zn. 37T/9/2024, právoplatný 29.06.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V ďalších výrokoch zostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I z 21.05.2025 sp. zn. B2-31T/32/2022 bol obžalovaný R. U. uznaný za vinného pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že

dňa 03.04.2021 v čase okolo 18.00 hod. v Bratislave na R. XX pred bytovým domom sa začal R. X., ktorý v tom čase sedel na múriku, vulgárne vyhrážať s tým, že sa nájde na druhej strane cesty, pričom ukázal na smerom cintorín Mestskej časti Bratislava Vrakuňa, následne ho fyzicky napadol, na čo sa poškodený

začal brániť, pričom počas vzájomnej šarvátky poškodený spadol na zem, kde k nemu menovaný pristúpil a kopol ho do pravej časti tváre a oka, následkom čoho poškodený utrpel pomliaždenie kože s opuchom a s krvavým výronom na tvári v okolí pravého oka, opuch a krvný výron na hornom aj dolnom viečku pravého oka, tržnú ranu pravého obočia v dĺžke 3 cm, zlomeninu nosových kostí, krvnú podliatinu v tkanivách orbity okolo pravého oka, ťažké pomliaždenie pravého oka s roztrhnutím pravého oka so stratou vnútroočnej šošovky pravého oka, zakrvácaním do prednej komory pravého oka, krvácaním do dutiny sklovca pravého oka a odlúpením sietnice pravého oka, čím bola schopnosť poškodeného vidieť na pravé oko znížená na hodnotu praktickej slepoty.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 31.05.2024 sp. zn. 37T/9/2024, právoplatný dňa 29.06.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, spôsobenú škodu vo výške 3.465,49, eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. odvolanie obžalovaný, ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Podané odvolanie odôvodnil písomným podaním z 11.07.2025, ktoré bolo doručené na Mestský súd Bratislava I dňa 11.07.2025.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v dôvodoch podaného odvolania uviedol nasledovné:

„Obžalovaný úplným úvodom poukazuje na to, že z dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu v žiadnom prípade nevyplýva, že by sa mal dopustiť t. č. ublíženia na zdraví a t. č. výtržníctva. Svedkovia, ktorí vypovedali konštantne rovnako v priebehu konania a nie účelovo v prospech poškodeného, ku ktorým sa dostane obžalovaný v ďalšej časti odôvodnenia odvolania, nepotvrdili verziu v zmysle obžaloby a Rozsudku, práve naopak. Súd na strane 3 rozsudku uviedol: „k návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania súd uvádza, že podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku ho odmietol, pretože po starostlivom zvážení stavu vykonaného dokazovania a potenciálneho obsahu navrhovaných dôkazov je zrejmé, že skutočnosti zistiteľné z výsluchu svedkyne M. T. sa týkajú okolností, ktoré možno zistiť inými, už skôr navrhnutými a vykonanými dôkazmi, prípadne sa týkajú okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie. V tejto súvislosti samosudca konštatuje, že na hlavnom pojednávaní bola oboznámená výpoveď menovanej svedkyne za splnenia zákonných podmienok, keďže sa svedkyňa na hlavné pojednávanie napriek dvom predvolaniam nedostavila a zároveň jej predvedenie sa minulo účinku. Predmetné obhajobou navrhované dôkazy neboli preto pre rozhodnutie v merite veci potrebné, respektíve vykonaním týchto dôkazov by neboli zistené skutočnosti relevantné k prejednávánemu skutku alebo skutočnosti, ktoré už nevyplývajú z ostatného vykonaného dokazovania.“ Obžalovaný k vyššie uvedenému uvádza, že súd pred vykonaním navrhovaného dokazovania výsluchom svedkyne T. nemôže vedieť, aké skutočnosti by boli zistené z výsluchu svedkyne T., preto obžalovaný nesúhlasí s konštatovaním, že by tieto okolnosti boli nepodstatné pre rozhodnutie a že by malo postačovať oboznámenie výsluchu svedkyne T.. Svedkyňa T. v prípravnom konaní uviedla skutočnosti, ktoré sa týkajú jednak osoby poškodeného a jednak aj okolnosť, ktorá sa má týkať údajného skutku. Na zistenie toho, či sa o opomenutý dôkaz jedná, alebo nie sa v praxi používa tzv. Perna test (Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok veľkého senátu zo 6. mája 2003, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu ESLP vo veci Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018, č. 36658/05). Pokiaľ ide o problematiku tzv. opomenutých dôkazov, ktorej sa týka vyššie uvádzaná judikatúra ESLP, k pochybeniu, dochádza najmä vtedy, pokiaľ všeobecný súd návrh na vykonanie konkrétneho dôkazu odmieta bez adekvátneho odôvodnenia, prípadne tento návrh úplne ignoruje, čo znamená že v dôvodoch samotného rozhodnutia nebude o príčinách takého odmietnutia žiadna zmienka, prípadne sa všeobecný súd o tejto okolnosti zmieni, ale iba okrajovo a veľmi

všeobecne, spôsobom, ktorý nezodpovedá povahe a závažnosti veci (m. m. Ústavný súd II. ÚS 418/03, II. ÚS 783/17, obdobne aj III. ÚS 359/05). Vo vzťahu k tzv. opomenutým dôkazom je hlavnou úlohou preskúmať, či posúdenie navrhovaného dôkazu je v konkrétnom prípade (zohľadňujúc individuálne okolnosti danej veci) ústavne udržateľné vo vzťahu k okolnostiam prerokovávanej veci. Na tento účel slúži práve tzv. „Perna test“ (Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok veľkého senátu zo 6.5.2003, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu ESLP vo veci Murtazaliyeva proti Rusku z 18.12.2018, č. 36658/05), ktorý je založený (čo i len implicitne) na posúdení troch základných kritérií: či bola žiadosť o doplnenie dokazovania dostatočne odôvodnená a či sa týkala podstaty obvinenia; či bol posúdený význam určitého dôkazu a či v tejto súvislosti boli súdom (orgánom činným v trestnom konaní) poskytnuté dostatočné dôvody, prečo dôkaz nebol vykonaný v priebehu trestného konania a napokon, či toto rozhodnutie nenarušilo celkovú spravodlivosť konania. K prvému kritériu Perna testu je potrebné poukázať na to, že návrh na dokazovanie musí byť adekvátny a dostatočne odôvodnený, čo je potrebné posudzovať a hodnotiť s ohľadom na konkrétne okolnosti individuálneho prípadu, a nie iba v abstraktných súvislostiach ((napr. s ohľadom na štádium, v ktorom sa konanie nachádza, samotný priebeh doterajšieho konania, doterajšiu argumentáciu a stratégiu strán konania, ich procesné postavenie) Pello c. Estónsko, č. 11423/03, § 33, 12.4.2007)). K tomuto kritériu treba pre úplnosť podotknúť, že zmienená judikatúra sa vzťahuje predovšetkým na súdne a nie predsúdne konanie, v ktorom majú orgány činné v trestnom konaní povinnosť vyhľadávať dôkazy a konať z úradnej povinnosti a preto je potrebné aj toto kritérium vykladať v tomto zmysle a primerane k predsúdne konaniu. K druhému kritériu možno skonštatovať, že orgány činné v trestnom konaní sa vo svojich rozhodnutiach musia vysporiadať s vykonaním, resp. nevykonaním navrhovaných dôkazov a svoje rozhodnutie tak dostatočne odôvodniť, v opačnom prípade dôjde k porušeniu zmienenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. K tretiemu kritériu možno uviesť, že súd/orgány činné v trestnom konaní majú povinnosť zabezpečiť spravodlivosť trestného konania a ochranu práv nie len obvinených osôb ale aj poškodených osôb. Z uvedeného dôvodu je preto nevyhnutné, aby v trestnom konaní boli vykonané navrhované dôkazy za účelom objasnenia skutku a aby súd/orgány činné v trestnom konaní vykonávali obojsmerné dokazovanie aj v prospech aj v neprospech páchateľa v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a poskytli tak aj oznamovateľovi ako poškodenej osobe ochranu. Dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní a dôkazy vykonané pred súdom netvoria súvislý celok odôvodňujúci odsudzujúci rozsudok, pričom žiaden zo zabezpečených dôkazov spoľahlivo, uveriteľne a relevantne nepreukazuje, že obžalovaný sa dopustil skutku uvedeného v obžalobe. Súd je povinný návrhu dôkazu vyhovieť (Nález Ústavného súdu ČR, pod sp. zn. III. ÚS 3320/2009 zo dňa 18.03.2010), ak: tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, má relevantnú súvislosť s predmetom konania, je spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť, ktorá má relevantnú súvislosť s predmetom konania, nie je nadbytočný k overeniu alebo vyvráteniu skutočnosti, ktorá má relevantnú súvislosť s predmetom konania a o tejto skutočnosti existujú dôvodné (rozumné) pochybnosti. Ak súd odmietne návrh dôkazov obžalovaného (súd nie je povinný vyhovieť všetkým návrhom dôkazov, ale musí sa s odmietnutím návrhov dôkazov legálne vysporiadať), je potrebné, aby zrozumiteľným, riadnym a vyčerpávacím spôsobom reagoval na návrhy dôkazov a vysvetlil, prečo obžalovaným navrhovaný dôkaz nespĺňa náležitosti podľa vyššie uvedených písmen a), b) alebo c). K svedkyňi M. T. - v prípravnom konaní okrem iného táto uviedla: na otázku vyšetrovateľky, že poškodený opakovane vo svojich výsluchoch uviedol, že mu svedkyňa vo večierke povedala, že jej mal Obžalovaný hovoriť, že by mal chcieť poškodenému platiť každý mesiac 3 roky po 100,- EUR, svedkyňa uviedla: „ja som mu nepovedala nikdy nič také, už som to od R. X. počula, že som mu to mala povedať ale nie je to pravda. R. U. som videla naposledy minulý rok, možno aj rok a pol dozadu keď som robila čašníčku v skrachovanej reštaurácii EAST. Do večierky chodil na nákupy len R. X.“ Na otázku vyšetrovateľky, kde vznikla táto informácia, svedkyňa uviedla: „X. keď dôjde do večierky tak je sťatý každý krát, on ešte nikdy triezvy vo večierke nebol. Nevedela som čo má s tým okom tak som mu zo srandy povedala, že nech mu platí 100,- €, potom sa toho chytil, to on sám už potom povedal, že sa s ním teda s U. dohodne aby mu platil, sám povedal, že 100,- € je málo, že keby mu platil 300,- € mesačne tak že by to ešte aj stiahol. S R. X. má každý problém, R. X. špekulant. Je to taký typ človeka. Je konfliktný a agresívny keď je ožratý. Chodil k nám do večierky väčšinou tak po 19.00 hod keď tam zavrel. Kúpil si hrušku a rožky a tak. Potom chodil len na moju smenu, lebo s kolegyňou bol rozhádzaný. Vulgárne jej vynadal v obchode do „Píč jebnutých“, keď sa pomýlila na kase, vtedy aj majiteľ vybehol keď na ňu húkal nech je ticho. On je tam s každým rozhádzaný v Biskupiciach. S každým má problém, my sme tam 3 predavačky a majiteľ a s každým je rozhádzaný. Vyvoláva konflikty.“ Na otázku obhajcu, či má svedkyňa vedomosť o tom, že by mal poškodený R. X. zranenia na tvári koncom roka 2020, svedkyňa uviedla: „on bol odratý pravidelne na hlave, keď ožratý pravidelne padal. Xkrát mal oškretú tvár, to vie sám...“ Na otázku obhajcu, či má svedkyňa vedomosť

o nejakej inej fyzickej potýčke R. X. z minulosti pred potýčkou s R. U., svedkyňa uviedla: „chodí tam taký mechanik R. každý večer, on tam býva v blízkosti večierky, pamätám si že raz mu dal z ničoho nič R. X. facu, ja som to celé videla tak som sa X. opýtala, že prečo to urobil a on povedal niečo že je kokot.“ Obžalovaný k navrhovanému dôkazu a teda výsluchu svedkyne T. uvádza, v prvom rade, že mu nie je zrejmé, prečo sa súdu nepodarilo zabezpečiť jej prítomnosť na hlavnom pojednávaní, keďže táto by mala pracovať tam, kde pracovala, pričom by nemal byť žiaden problém zabezpečiť jej prítomnosť na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, že poškodený umrel ešte pred konaním hlavného pojednávania a preto nebolo možné na hlavnom pojednávaní vykonať jeho výsluch (aby mohlo dôjsť k odstráneniu rozporov, keďže v prípravnom konaní vypovedal zmätočne a protichodne k niektorým skutočnostiam, ktoré on sám uviedol v skorších výpovediach), pričom keďže absentuje táto kľúčová výpoveď poškodeného, má obžalovaný za to, že o to viac by mal súd vzhliadať na potrebu vykonania iných dôkazov, na základe ktorých by bolo možné dospieť k jasným záverom vo vzťahu k skutočnostiam, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie. Svedkyňa T. má vedomosť o podstatných skutočnostiach pre rozhodnutie, okrem iného táto uvádzala fabulácie poškodeného, ktoré sám poškodený prezentoval vo svojej výpovedi, pričom podstatné sú aj zranenia o ktorých sa svedkyňa zmienila v prípravnom konaní, že ich videla na poškodenom (ešte pred údajným skutkom). Vzhľadom na to, čo prezentovala svedkyňa, že k nej do večierky chodil poškodený pravidelne, táto by mohla mať vedomosť aj o jeho prípadných zraneniach bezprostredne pred údajným skutkom, pričom predmetné pokladáme za rozhodujúce pre zákonné rozhodnutie v tejto veci. Svedkyňa jasne uviedla, že poškodený mal oškretú tvár pravidelne keď padal. Svedkyňa taktiež zmienila iné konflikty poškodeného, ku ktorým je potrebné túto vypočuť. Súď ďalej na strane 3 Rozsudku uviedol: „z vykonaného dokazovania, najmä z prečítanej výpovede obžalovaného a poškodeného X., ako aj vypočutých svedkov, má súd bez dôvodných pochybností za preukázané, že medzi poškodeným X. a obžalovaným došlo k slovnej potýčke ohľadne svedkyne U., do ktorej bol poškodený X. platonicky zaľúbený, avšak svedkyňa U. jeho city neopätovala a zároveň obžalovaný bol jej bývalý partner, pričom aj po skončení vzťahu udržiavali spolu kamarátsky vzťah, venčili spoločného psa. Následne obžalovaný zhúkol na poškodeného X. a zároveň sa na neho zahnal päťami ktorý spadol na zem, po čom svedok E. spacifikoval obžalovaného, kde im sľúbil, že sa ukludnil. Následne sa obžalovaný otočil smerom k poškodenému X., ktorého kopol do oblasti tváre, pričom mu jedným kopom roztrhol obočie, vykopol oko a zlomil nos. Incident skončil trafením do oka poškodeného X., svedok E. videl, že mal biele belmo na pravom oku, oko nemal ako má byť.“ Obžalovaný má za to, že odôvodnenie rozsudku pôsobí zmätočne, keďže obžalovaný vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 22.11.2023 a jeho výpoveď nebola čítaná na hlavnom pojednávaní. Obžalovanému preto nie je jasné z čoho súd vychádzal v rámci Rozsudku, avšak predmetné nekorešponduje s vykonaným dokazovaním v tejto trestnej veci. Obžalovaný je presvedčený, ak súd nevychádzal z reálne vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu vo veci, pričom predmetné rozhodnutie je potrebné zrušiť. Ďalšia časť vyššie odcitovanej časti odôvodnenia pôsobí taktiež zmätočne, pretože súd uvádza, že má bez dôvodných pochybností za preukázané, okrem iného, že obžalovaný zhúkol na poškodeného X. a zároveň sa na neho zahnal päťami ktorý spadol na zem, po čom svedok E. spacifikoval obžalovaného, kde im sľúbil, že sa ukludnil. Následne sa obžalovaný otočil smerom k poškodenému X., ktorého kopol do oblasti tváre, pričom mu jedným kopom roztrhol obočie, vykopol Oko a zlomil nos. Incident skončil trafením do oka poškodeného X., svedok E. videl, že mal biele belmo na pravom oku, Oko nemal ako má byť. Súď v tejto ďalšej časti odôvodnenia vychádzal len z výpovede svedka E., na základe výpovede ktorého súd mal mať bez dôvodných pochybností za preukázané, ako sa mal údajne skutok stať. Ku svedkovi E. sa Obžalovaný bližšie dostane v ďalšej časti odôvodnenia odvolania, avšak tak, ako konštantne uvádzal počas celého konania, dovolí si zopakovať jednu vec, že svedok E. sa na danom mieste nenachádzal, je to veľmi dobrý kamarát poškodeného, chcel pravdepodobne takýmto spôsobom pomôcť, pričom obžalovaný sa jasne k výpovedi svedka E. na hlavnom pojednávaní dňa 07.08.2024 bezprostredne po jeho výsluchu vyjadril: „E. pri danom skutku v danom čase nebol.“ Obžalovanému nie je zrejmé, prečo súd pri tom, ako si ustálil priebeh údajného skutku bez dôvodných pochybností, vôbec nevychádzal z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní, výsluchov ostatných svedkov. Súď na strane 4 rozsudku uviedol: „možno dať za pravdu obžalovanému v tom smere, že bol v rámci konfliktu príľahnutý poškodeným X., uvedené svedkyňa U. nevytlúčila, avšak tvrdenie obžalovaného, že bol poškodeným na zemi príľahnutý a len sa reflexne v rámci obrany zahnal na poškodeného, bolo vyvrátené opisom udalostí svedkami.“ Obžalovaný nerozumie, keďže súd neuviedol, akými svedkami by malo byť vyvrátené to, že sa obžalovaný reflexne zahnal, výpovede akých svedkov by si mal pod týmto predstaviť, ak jasne uviedol, že okrem poškodeného a obžalovaného na danom mieste nikto nebol. Na danom mieste by sa obžalovaný pristavil pri skutočnosti, že súd sa vôbec v rámci celého odôvodnenia rozsudku nevysporiadal s tým, čo tvrdil obžalovaný od

prípravného konania, že ho poškodený priľahol, dusil sa, je dlhodobo liečený od detstva ako astmatik (doložil v rámci konania potvrdenie o invalidite, ako aj lekársku správu v súvislosti s astmou a zhoršeným dýchaním), pričom aby sa spod neho dostal a neudusil sa, tak sa raz reflexne zahnal. Taktiež dodal, že ho poškodený rukami tlačil k zemi. Súd sa mal v tejto súvislosti zaoberať tým, že tento jeden reflexný úder obžalovaného bol v sebaobrane, aby sa neudusil, vo vzťahu k čomu mal súd taktiež riešiť ustanovenia v zmysle Trestného zákona, týkajúce sa okolností vylučujúcich protiprávnosť činu. Podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom. Podľa § 25 ods. 2 Trestného zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu. Podľa § 25 ods. 3 Trestného zákona, ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia. Obžalovaný v súvislosti s uvedeným zdôrazňuje, že bol v situácii, že bol nútený sa jedenkrát reflexne zahnať, ináč by sa on sám zadusil, keďže na ňom ležal poškodený, ktorý ho tlačil k zemi. Zároveň bol obžalovaný v silnom rozrušení spôsobenom útokom poškodeného, taktiež sa zľakol, pričom zo strany obžalovaného išlo len o snahu o záchranu svojho života. Súd sa vôbec nevysporiadal s otázkou nutnej obrany v zmysle § 25 Trestného zákona v danej trestnej veci, v dôsledku čoho má Obžalovaný za to, že sa súd nevysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie, na základe čoho je potrebné Rozsudok zrušiť. K svedkovi H. U. - svedkyňa U. na hlavnom pojednávaní dňa 20.11.2024 uviedla: „mne sa zdalo ako keby poškodený bol na obžalovanom ale nie som si istá.“ Taktiež uviedla: „neviem sa vyjadriť k výpovedi svedka E., že som bola svedkom celého incidentu, neviem prečo tak vypovedal. Podľa mňa sa to nezakladá na pravde, trvám na tom čo som vypovedala, E. s poškodeným boli kamaráti, neviem čo v tom bolo, popíjali spolu. Pri incidente som bola ja, obžalovaný, poškodený. Pred incidentom som si nevšimla nikoho, že by sa tam nachádzal, ja som venčila psa.“ Po incidente som išla hneď so psom preč tak som si nevšimla ďalšiu osobu. Čo sa týka toho, že tam mal byť aj môj syn, z toho som bola v šoku, ťahať aj môjho syna do toho - môj syn tam nebol.“ Obžalovaný poukazuje na to, že svedkyňa U. jasne vyvrátila, že by sa na danom mieste nachádzal svedok E.. K svedkovi T. E. a T. F. - súd na strane 4 rozsudku uviedol, že: „obžalovaný síce namietal, že svedok E. na mieste incidentu vôbec nebol a dohodol sa s poškodeným X. na výpovedi proti obžalovanému, ale súd svedkovi E. nemal dôvod neveriť, pretože jednak na svojej výpovedi zotrval aj na hlavnom pojednávaní, kedy celý incident opísal, snáď len v detailoch v porovnaní s predchádzajúcou výpoveďou z prípravného konania sa rozchádzal, a jednak svedok F. veľmi opatrne vypovedal, že je možné, že sa niekto zaplietol do konfliktu, že ich rozdeľoval, pričom si nespomenul, kto na mieste konfliktu bol okrem obžalovaného a poškodeného X.“ To, že svedok E. na danom mieste vôbec nebol je zrejmé práve z výsluchu svedka F., ktorý uviedol, že sa žiadnym spôsobom nezapojil do predmetného incidentu a nebol tam vôbec. Naproti tomu svedok E. na hlavnom pojednávaní dňa 07.08.2024 uviedol: „poškodený sedel na múriku a obžalovaný naňho zaútočil fyzicky - päšťami, skončilo to tak, že obžalovaný poškodeného zvalil na zem kde ho ešte kopal. Päšťami ho udrhel tak, ako pri bitke, všade. Skončilo to, že poškodený ležal na zemi a obžal. doň kopal, tak sme ho s p. F. obžalovaného chytili a držali pokiaľ nám nesľúbil, že sa ukludnil. Na to sme ho pustili, on sa otočil a kopol poškodeného do hlavy.“ Svedok F. na hlavnom pojednávaní dňa 07.08.2024 uviedol, že: „...keď konflikt začal, ja som vstal a odišiel som ďalej, nezúčastňujem sa týchto vecí, čo sa týka skončenia konfliktu, videl som až keď tiekla krv.“ Obhajca Obžalovaného svedkovi E. položil na hlavnom pojednávaní otázku, ako si vysvetľuje, že svedok F. vypovedal, že žiadnym spôsobom do konfliktu nezasahoval, že je to naňho ťažká otázka si to vysvetliť. Obžalovaný nerozumie tomu, ak súd vykonal výsluch svedka F. na hlavnom pojednávaní, ktorý uviedol, že sa konfliktu nezúčastnil (pričom nemal dôvod nevypovedať pravdu), na základe čoho súd vyjadril záver, že nemal dôvod neveriť svedkovi E., ktorý evidentne nehovoril pravdu, ak do konfliktu na podporu svojho kamaráta (poškodeného) zapojil ďalšiu osobu - svedka F., ktorý na danom mieste počas konfliktu vôbec nebol. Súdu predmetné (okrem už súdom spomenutých odchýlok vo výpovediach svedka E. s výpoveďou z prípravného konania), malo evokovať, že tento svedok nie je dôveryhodný a podrobiť jeho svedeckú výpoveď väčšej kritike. Ako je možné vidieť zo Zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 07.08.2024 svedkovi E. bola celkom 4x čítaná zápisnica o jeho skoršej výpovedi zo dňa 04.11.2021, keďže vypovedal diametrálne odlišne od svojej predošlej výpovede. Nepamätal si ani základné veci, či sa jednalo pri útoku o facky, päste, nevedel ako začal verbálny konflikt, nevedel o počte úderov - kopancov, údajne mal Obžalovaný kopať poškodeného všade, čo nekorešponduje ani so samotnou výpoveďou poškodeného. Svedok taktiež nevedel či videl krv na tvári poškodeného. Obžalovaný odkazuje na výsluch svedka E. z prípravného konania, kde tento na otázku vyšetrovateľky, prečo sa neprihlásil na políciu, keď uvádza, že bol priamym svedkom uviedol: „sľúbil som poškodenému, že ak to bude treba tak ma môže uviesť ako svedka.“ Zároveň svedok

E. priznal (strana 8 Zápisnice o jeho výsluchu z prípravného konania), že poškodený po príchode z nemocnice za ním prišiel, či by bol ochotný mu ísť za svedka. Taktiež priznal že ešte pred jeho výpoveďou v prípravnom konaní sa s poškodeným rozprával o priebehu incidentu. Svedok E. taktiež uviedol, že svedkyňa U. videla celý incident, čo táto poprela. Taktiež uviedol, že svedkyňa U. videla, ako Obžalovaný kopol poškodeného, čo táto taktiež poprela. Ak sa pozrieme na vyššie uvedené, je zrejmé, že počas incidentu svedok E. na danom mieste nebol, požiadal ho o svedectvo v tejto veci poškodený (sám svedok E. to priznal), svedok E. vypovedal nepravdu o skutočnostiach týkajúcich sa svedka F., ako aj o svedkyne U., čo títo vyvrátili v svojich výpovediach, pričom Obžalovaný nerozumie záveru súdu, ktorý uviedol v Rozsudku, že nemal dôvod neveriť svedkovi E..

Výpovede svedkov, ktorí svedčia v neprospech obžalovaných osôb by mali byť porobené hlbšiemu, rozsiahlejšiemu vecne a procesne kritickejšiemu prieskumu vloženého záujmu, neutrality/zaujatosti vierohodnosti svedka, či jeho pozorovacích schopností alebo možnej predpojatosti svedka. Obžalovaný poukazuje na rozhodnutie Trestného kolégia Najvyššieho súdu SR pod SP. zn. 6To/8/2018 zo dňa 20.02.2019 „keď vierohodnosť svedkov P.Q a M.P. je spochybnená z dôvodu pretrvávajúcich rozporov a pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, musí súd obžalovaného oslobodiť.“ Snažíme sa poukázať na skutočnosť, že pri vzniku rozporov medzi viacerými svedkami sú diskvalifikované všetky dôkazy vo forme svedeckých výpovedí, ak k nim nepristúpi ucelená reťaz priamych a nepriamych dôkazov. Potreba zabezpečiť podporné dôkazy primerane stúpa, ak možno uviesť, že dôkaz je slabý a hrozí, že je nehodnovrný. Súčasne však možno konštatovať, že využitie inštitútu svedka je riešenie dôkaznej núdze, t. j. nie sú priame a nepriame podporné dôkazy. Je nevyhnutné, aby orgány činné v trestnom konaní a súd za každých okolností preskúmali a všetkými dosiahnuteľnými spôsobmi aj overovali výpoveď svedka, ktorý svojou výpoveďou usvedčuje obvineného alebo už odsúdeného. Ak sa osoba ocitne v situácii, že môže mať eminentný záujem na istom spôsobe výpovede, tieto okolnosti vyvolávajú pochybnosti o vierohodnosti ako aj pravdivosti svedka. Nesnažíme sa poprieť zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ale poukazujeme na to, že hodnotenie dôkazov nemôže byť svojvoľné. A až po starostlivom vyhodnotení môžu OČTK pristúpiť k obžalobe a súd k odsudzujúcemu rozsudku. Rovnako sa nesnažíme deklarováť, že výpoveď každej osoby usvedčujúcej obžalovaného je a priori neprípustná, uvedomujúc si, že výpoveď takého svedka je v zásade prípustným a validným dôkazom s preukázanou hodnotou, avšak orgány činné v trestnom konaní a súd musia dôkladne posúdiť vierohodnosť svedka v zmysle doktríny RAVEN, ktorého vierohodnosť môže byť znížená. Nie je možné zaujať selektívny prístup k jednotlivým vykonaným aj odmietnutým dôkazom a brániť obžalovanému v obhajobe napr. nepreskúmaním vierohodnosti svedka. Súd pri hodnotení výpovedí svedkov v neprospech obžalovaného (nakoľko vina musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností) by mal aplikovať doktrínu RAVEN: vierohodnosť svedka v kontexte spoločenského života, či je rešpektovaný, čo dokázal, aký život viedol; schopnosť vnímať vlastnými zmyslami (schopnosť reprodukcie, spôsobilosť objektívne vnímať realitu, zapamätať si ju a následne ju správne interpretovať); vložený záujem svedka; neutralita svedka (predpojatosť); miera expertízy, či je dostatočne odborný hodnotiť vec, o ktorej vypovedá. Obžalovaný má za to, že súd pri svedkovi E. by mal aplikovať doktrínu RAVEN a to s poukazom na už vyššie uvedené. Vo vzťahu k svedkovi F. si Obžalovaný dovoľuje upriamiť pozornosť na skutočnosť, že tento nevedel uviesť, či poškodený nemal nejaké zranenia pred konfliktom. Dodal, že zranenia mohol mať, modriny mohol mať, ale krv nevidel. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti. Obžalovaný si dovoľí položiť legitímnu otázku, ako má prijať nesúlady výroku a odôvodnenia rozsudku, v kontexte vykonaných dôkazov, so záverom, že by mal obžalovaný vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, ak žiaden relevantný dôkaz obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti neusvedčuje. Vyššie uvedené je jednoznačným dôvodom za zrušenie, respektíve zmenu rozsudku a to práve z dôvodu nesúlady výroku s odôvodnením rozsudku v spojení s vykonanými dôkazmi, obžalovaný dáva do pozornosti, že rozsudok nie je dostatočne odôvodnený, keďže relevantné odpovede na nastolené otázky by mal obžalovaný nájsť v stručnom odôvodnení rozsudku (kde sa súd nevysporiadal so skutočnosťami namietanými týmto

odvolaním), čo nemôže byť pokladané za dostatočné odôvodnenie. Obžalovaný dáva do pozornosti ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu vo vzťahu k povinnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (Uznesenie ÚS SR zo dňa 03.07.2003 pod sp. zn. IV. ÚS 115/03). Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a významné (vid. nález ÚS SR zo dňa 06.06.2007, sp. zn. I. ÚS 236/06). Z citovaných rozhodnutí Ústavného súdu vyplýva, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (vid. III. ÚS 486/2011, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). K právu na riadne odôvodnenie rozhodnutí ESL'P opakovane uviedol, že „účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté.“ (Tatishvili v. Rusko, rozsudok zo dňa 22.02.2007, Suominen v. Fínsko, rozsudok zo dňa 01.07.2003). V kontexte vyššie uvedeného má obžalovaný za to, že rozsudok, nedáva jasne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, v dôsledku čoho sa obžalovaný domáha jeho zrušenia respektíve zmeny, keďže ním došlo k porušeniu práva obžalovaného na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Obžalovaný požaduje jasné vysvetlenie, na základe akých skutočností bol uznaný za vinného s uložením nepodmienečného trestu odňatia Slobody v trvaní 6 rokov, ak zo spisu predmetné v žiadnom prípade nevyplýva. Obžalovaný sa pridrižava záverečnej reči obhajcu na hlavnom pojednávaní a vyjadruje presvedčenie, že jedným úderom, ktorý bol reflexný, ktorý navyš v obžalobe ani nie je uvedený nemohlo dôjsť k zraneniam poškodeného, ktoré sú zadokumentované a je otázne, ako k nim poškodený prišiel. Obžalovaný uviedol, že má vedomosť o tom, že poškodený pravidelne na dennej báze konzumoval alkohol, mal neustále potýčky s inými ľuďmi, preto je možné, že poškodený mohol prísť k zraneniam tak pred samotným incidentom s obžalovaným, ako aj bezprostredne po ňom, keďže nie je možné ani vylúčiť pád poškodeného na zem v jeho stave v daný deň, vzhľadom na to, že tento sám opísal, že požil alkoholické nápoje, pričom konkrétne malo ísť o viacero poldecákov tvrdého alkoholu. Obžalovaný trvá na svojej nevine, nakoľko nebolo dostatočne preukázané, že by mal obžalovaný spáchať predmetný skutok. Obžalovaný poukazuje na nižšie uvedenú rozhodovaciu prax súdov: R 33/1968 - „Zistenie skutočného stavu veci (teraz náležitého zistenia skutkového stavu veci - pozn. aut.) v zmysle § 2 ods. 5 TP (teraz 2 ods. 10 - pozn. aut.) vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť, Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8 Tz 37/92, podľa ktorého „Z princípu prezumpcie neviny: zakotveného v 6 2 ods. 2 Tr. por. vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť (v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti, svedčiacie v neprospech obvineného.“ Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tz 1/97, podľa ktorého „Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por. prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.“ Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tz 27/04, podľa ktorého „Režimu zistenia (nie iba zisťovania) skutkového stavu podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku podlieha každá skutočnosť a okolnosť významná z hľadiska rozhodnutia v trestnom konaní. Úplným záverom si obžalovaný dovoľuje okrajovo uviesť, že uznesením č. k. B2-31T/32/2022 zo dňa 08.03.2024 mu Mestský súd Bratislava I uložil poriadkovú pokutu vo výške 200,- EUR a to v súvislosti s ospravedlnením obžalovaného z neúčasti na hlavnom pojednávaní, proti čomu podal obžalovaný cestou obhajcu sťažnosť s následným odôvodnením sťažnosti zo dňa 10.05.2024, o ktorej obžalovaný nemá vedomosť, že by bolo do dnešného dňa rozhodnuté. Obžalovaný si dovoľí požiadať Krajský súd v Bratislave, aby všetky uvedené skutočnosti zhodnotil a spravodlivo vo veci rozhodol. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Bratislave

zrušil rozsudok Mestského súdu Bratislava I č.k. B2-31T/32/2022 zo dňa 21.05.2025, a sám vo veci rozhodol a oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne, aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal.“

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný, obhajkyňa a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti právneho nástupcu poškodeného R. X., ml., ako aj zástupcu poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, nakoľko na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedla, že sa pridrižiava písomne podaného odvolania a jeho dôvodov. Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol spôsobom, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí. Alternatívne navrhla, aby krajský súd po zrušení napadnutého rozsudku, vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že odvolanie obžalovaného navrhuje podľa §319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť. Prvostupňový rozsudok považuje za správny vo všetkých jeho výrokoch.

Obžalovaný uviedol, že sa cíti byť nevinný zo žalovanej trestnej činnosti. Žiada odvolací súd, aby ho spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného R. U. je čiastočne dôvodné, avšak iba do vo výroku o treste.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný R. U.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. mestský súd presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný R. U. sa v kritickom čase a za daných okolností, ako aj spôsobom ustáleným v rozsudku súdu prvého stupňa, dopustil konania, ktoré je opísané v skutkovej vete prvostupňového rozsudku a spôsobil poškodenému R. X., st. viacpočetné zranenia, vrátane straty zmyslového ústrojenstva - oka.

Vina obžalovaného R. U. bola preukázaná svedeckou výpoveďou poškodeného - svedka R. X. st. z prípravného konania, ktorý popísal fyzický útok na svoju osobu zo strany obžalovaného. S výpoveďou tohto poškodeného - svedka ohľadom fyzického útoku obžalovaného, korešpondovali aj ostatné vo veci vykonané dôkazy a to výpoveď svedka T. E. z hlavného pojednávania, znalecké posudky znalcov J.. N. Y., MPH a MUDr. J. J., PhD., vrátane osobných výsluchov znalcov na hlavnom pojednávaní, ako aj lekárske správy a záznamy hovorov na tiesňovú linku.

Pokiaľ ide o výpoveď obžalovaného R. U. z hlavného pojednávania, tak tejto jeho verzii neuveril ani odvolací súd, keďže nielen svedecké výpovede R. X., st. a T. E., ale aj znalecké posudky vyššie uvedených znalcov spochybnili jeho tvrdenie v tom, že poškodeného udrel iba raz do tváre a to v takej fáze skutkového deja, keď poškodený na ňom ležal. Znalkyňa MUDr. J. J. jednoznačne vylúčila, že iba pri páde na zem, by došlo k roztrhnutiu očného bulbu. Znalec MUDr. N. Y. uviedol, že poranenia

poškodeného vznikli priamymi údermi na oko a oblasť nosa, pričom veľmi ťažko jedným úderom zlomiť nos a trafiť oko.

Odvolačný súd na rozdiel od názoru obžalovaného, nemohol pripísať výpovediam svedkov H. U., T. F. a M. T. výraznejšiu dôkaznú silu, než akú v skutočnosti mali a už vôbec nemohol tieto výpovede hodnotiť ako dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného.

Pokiaľ išlo o svedeckú výpoveď H. U. z hlavného pojednávania, táto svedkyňa vnímala iba to, že obžalovaný na poškodeného zhúkol, prečo mu stále vyvoláva. Na to sa jej pes splašil, ona začala lietať hore - dole. Keď prechádzala rovno za stĺpom, tak videla, že obaja ležia na zemi. Videla štyri nohy, ako sú na zemi, bola strese, ona nemá takéto situácie rada a preto odišla preč. Zdalo sa jej, ako keby poškodený bol na obžalovanom, ale nie je si v tom istá. Po incidente s poškodeným prišla do osobného kontaktu. Videla, že má niečo s okom. Poškodený si oko utieral, szilo mu. Na poškodenom iné zranenia nevidela.

Svedok T. F. na hlavnom pojednávaní pripustil (na rozdiel od svojich tvrdení z prípravného konania), že je možné, že sa niekto zaplietol do konfliktu, že ich niekto rozdeľoval. Keď konflikt začal, on odišiel ďalej, keďže sa nezúčastňuje týchto vecí. Čo sa týka skončenia konfliktu, ten vnímal až vtedy, keď tiekla krv. Krv tiekla z oka, z tváre poškodeného X.. Pred konfliktom poškodený X. zranenia nemal.

Svedkyňa M. T. v prípravnom konaní sa nevedela vyjadriť k samotnému incidentu, avšak jeho aktérov pozná, pracuje ako predavačka vo večierke. K osobe poškodeného uviedla, že toho vnímala ako osobu závislú na alkohole.

Pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní zdôrazňoval, že výpovede svedkov H. U., T. F. a M. T. svedčia v jeho prospech, čo podľa neho súd I. stupňa opomenul náležitým spôsobom vyhodnotiť, tak odvolací súd sa s týmto názorom nestotožnil. Svedkyne H. U. a M. T. totiž nedokázali popísať priebeh skutkového deja, keďže svedkyňa M. T. na mieste činu nebola a svedkyňa H. U. videla obžalovaného a poškodeného iba ako ležali, videla len štyri nohy, ako sú na zemi, pričom následne odišla preč. Svedok T. F. uviedol len toľko, že keď konflikt začal, on odišiel ďalej, keďže sa nezúčastňuje týchto vecí. Do konfliktu zasiahol iba slovne a viac to neriešil. Čo sa týka skončenia konfliktu, ten vnímal až vtedy, keď tiekla krv. Možno preto uzavrieť, ani jeden z týchto svedkov nepotvrdil priebeh skutkového deja takým spôsobom, ako ho popisoval obžalovaný.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného odvolací súd vyslovuje zdôrazňuje, že nemal žiadny relevantný dôvod spochybniť nielen svedeckú výpoveď poškodeného R. X. z prípravného konania (keďže ten medzičasom zomrel a jeho výpoveď bola prečítaná na hlavnom pojednávaní), ale ani výpoveď svedka T. E. z hlavného pojednávania, keďže obaja menovaní priebeh skutkového deja dostatočným spôsobom popísali a obžalovaného jednoznačne usvedčili. Pravdivosť tvrdení svedka T. E. v tom, že on so svedkom F. obžalovaného spoločne chytil a odtiahli od poškodeného, sčasti pripustil aj svedok T. F. (išlo o jeho výpoveď z hlavného pojednávania), hoci na jednej strane tvrdil, že on sa do konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným zapojil iba slovne, ale zároveň hoci „zahmlene“, ale predsa uviedol, že je možné, že sa niekto zaplietol do konfliktu, že ich niekto rozdeľoval.

Ak odvolateľ poukazoval na rozpory medzi skoršou a neskoršou výpoveďou svedka T. E., tak krajský súd v názorovej zhode so súdom prvého stupňa vyslovuje, že nešlo o rozpory v zásadných bodoch, ale rozpory iba v určitých detailoch, čo je pochopiteľné. Tieto vzniknuté rozpory v žiadnom prípade nemožno označiť za závažné a podstatné, ktoré by spôsobili nehodnovosť jeho výpovede.

Aj keď sa obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu domáhal osobného výsluchu svedkyne M. T. na hlavnom pojednávaní, napriek tomu bol plne akceptovateľný postup súdu I. stupňa, keď podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Tr. por. bola prečítaná zápisnica o výsluchu menovanej svedkyne z prípravného konania, nakoľko jej predvedenie prostredníctvom polície nebolo úspešné. Treba tiež dodať, že vôbec nešlo o kľúčovú svedkyňu, keďže z jej výpovede z prípravného konania vyplynulo, že k incidentu zo dňa 03.04.2021 medzi R. X. st. a R. U. nevie nič uviesť.

Odvolačný súd nemohol akceptovať ani obhajobné tvrdenia obžalovaného v tom, že jeho konanie bolo v nutnej obrane. Tvrdenie obžalovaného, že sa iba reflexne zahnal, keď nemohol dýchať a poškodeného udrel iba raz v sebaobrane, bolo vyvrátené predovšetkým výpoveďou svedka T. E. z

hlavného pojednávania, ktorý okrem iného uviedol, že obžalovaný na poškodeného zaútočil fyzicky - päšťami, skončilo to tak, že obžalovaný poškodeného zvalil na zem, kde ho ešte kopal. Päšťami ho udel tak, ako pri bitke, všade.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom popísal, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Z uvedených hľadísk odôvodnenie napadnutého rozsudku plne zodpovedá požiadavkám upraveným v § 168 ods. 1 Tr. por.

Výroky napadnutého rozsudku sú výsledkom hodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom, z ktorých súd prvého stupňa vyvodil správne skutkové a právne závery, ktoré si v plnom rozsahu osvojil aj odvolací súd. Vzhľadom na rozvedené dôvody, ktoré viedli súd prvého stupňa k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku a ktoré sú obsiahnuté v jeho odôvodnení, krajský súd naň v podrobnostiach odkazuje, nakoľko ich opätovné uvádzanie by bolo len ich duplicitným opakovaním.

Obhajobné tvrdenia obžalovaného treba považovať za neopodstatnené, ktoré nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch a ich náležitom vyhodnotení spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. por.

Sumarizujúc všetky vyššie rozvedené skutočnosti krajský súd uzatvára, že všetky vo veci vykonané dôkazy vytvárajú ucelenú, logickú a na seba nadväzujúcu a vzájomne sa dopĺňujúcu reťaz dôkazov, ktorých náležité a zásadám správneho logického usudzovania zodpovedajúce vyhodnotenie nepripúšťalo iný záver, než je záver o vine obžalovaného za spáchaný skutok. Tento skutok napĺňa všetky formálne znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku.

Súd II. stupňa pri posudzovaní trestnosti a právnej kvalifikácie konania obžalovaného, prihliadol na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona, v ktorom je ustanovená jeho časová pôsobnosť. Ustanovenie o časovej pôsobnosti sa použije tak na skoršie zákony obsahujúce trestné hmotnoprávne normy, ako aj na neskoršie zákony, meniace alebo doplňujúce Trestný zákon a rovnako aj zákony samostatné, ak obsahujú trestnú hmotnoprávnu normu.

Z hľadiska riešenia tejto problematiky krajský súd uzatvára, že Trestný zákon účinný od 06.08.2024 nie je pre obžalovaného priaznivejší ako Trestný zákon účinný do 05.08.2024 a preto súd I. stupňa nepochybil, keď pri výroku o vine a treste aplikoval neskorší Trestný zákon, t. j. zákon účinný v čase spáchania skutku.

Odvolací súd preskúmaním výroku o treste napadnutého rozsudku zistil, že odsudzujúcim rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona, čo zakladalo apelačný dôvod na zrušenie prvostupňového rozsudku vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Z vyžiadaného súdneho spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 37T/9/2024 už prvostupňový súd zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Nitra z 31.05.2024 sp. zn. 37T/9/2024 uznaný za vinného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že hoci mu z ustanovení Zákona o rodine vyplýva povinnosť vyživovať svoje maloleté dieťa a to maloletú V.R., nar. 06.01.2008 pričom rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č.k. 10P/223/2022 zo dňa 16.03.2023, právoplatného dňa 15.06.2023 bol zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 150,- Eur mesačne k rukám matky P. N., bytom O., Q. X/XX, vyživovaciu povinnosť si v mieste bydliska ako aj na iných miestach úmyselne neplnil, napriek tomu, že mal dostatočný príjem, čím mu za obdobie od 15.06.2023 do 31.05.2024 okrem celkovo zaplatenej sumy 1147,33 Eur vznikol dlh na výživnom voči matke P. N. vo výške 502,67 Eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody o výmere 5 mesiacov s podmienočným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok.

Na základe všetkých týchto zistení, krajský súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky na použitie ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku o súhrnnom treste, podľa ktorého, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Mestský súd sa však dopustil podstatného pochybenia tým, keď vo výroku o treste aplikoval ustanovenie § 37 písm. h/, § 38 ods. 4 Tr. zák., čím tak malo dôjsť k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo predstavovalo navýšenie trestnej sadzby od 6 rokov do 10 rokov.

Prvostupňový súd nemohol obžalovanému priznať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., t. j. že spáchal viac trestných činov, keďže túto istú okolnosť zohľadnil v jeho neprospech pri použití tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nakoľko jeden zo zbiehajúcich trestných činov bol zločinom. Súd prvého stupňa opomenul prihliadnuť na ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. so zreteľom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou "ne bis in idem", vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.).

Nič na tomto konštatovaní nemôže zmeniť ani nejasné, resp. zmätočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré navyše nekorešpondovalo so samotným výrokom o uloženom treste, vrátane požítých ustanovení Trestného zákona (§ 38 ods. 4, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.).

Na tomto základe preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste a za splnenia podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol rozsudkom.

Pri ukladaní súhrnného trestu krajský súd okrem vymedzených povinností v zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, vychádzal zo všetkých do úvahy prichádzajúcich zásad na ukládanie trestu, predovšetkým § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku. Východisko pre ukládanie súhrnného trestu obžalovanému predstavovala trestná sadzba pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku v rozpätí od 4 rokov do 10 rokov. Vzhľadom k tomu, že u obžalovaného bolo potrebné použiť tzv. asperačnú zásadu, trestná sadzba sa musela upraviť podľa režimu § 41 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku t. j. v rozpätí od 4 rokov do 13 rokov a 4 mesiacov. Za takejto situácie odvolací súd potom obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, čo v konečnom dôsledku považoval za trest primeraný a dostatočný.

K zníženiu výmery súhrnného trestu odňatia oproti napadnutému rozsudku odvolací súd pristúpil z dôvodu, že vo výroku treste neaplikoval ustanovenie § 37 písm. h/ a § 38 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, nakoľko na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Pre úplnosť treba dodať, že u obžalovaného krajský súd nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť.

Na výkon uloženého trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, odvolací súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Nakoľko súd II. stupňa ukladal súhrnný trest, bol povinný podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, zrušiť výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nitra z 31.05.2024 sp. zn. 37T/9/2024, právoplatný 29.06.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Na podklade uvedených úvah, odvolací súd rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal dostať podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.